

[Nina Andersen.]

observeret, at disse Tilfælde har været Genstand for Debat eller Kritik undtagen fra ortodoks katolsk Side, og gaar derfor ud fra, at det overvejende betragtes som naturligt, at Svangerskabsafbrydelse i disse Tilfælde kan finde Sted — der er intet Sted Tale om noget skal.

Det kræves i Lovforslaget, at der, for at Svangerskabsafbrydelse kan finde Sted, skal være Samraad mellem to autoriserede Læger, hvoraf den ene i Almindelighed skal være Kvindens sædvanlige Læge. Dette vil almindeligvis sige Sygekasselægen. Jeg vil udtale min Tilfredshed med, at Kvindens sædvanlige Læge er nævnt, idet det er min Opfattelse, at et meget stort Antal Kvinder med større Tillidsfuldhed og Tryghed henvender sig til den Læge, de er vant til at gaa til, og for den Kvinde, for hvem det kunde være pinligt at gaa til sin sædvanlige Læge, er der aabnet Mulighed gennem Oprettelse af de Seksualklinikker, som jeg senere skal omtale.

Der findes i Lovforslagets § 3 en Bestemmelse om, at Svangerskabsafbrydelse kun maa finde Sted paa et af Statens eller Kommunernes Sygehuse eller paa et privat Sygehus, som modtager offentlig Støtte, eller paa hvilket Patienter indlægges for offentlig Regning. Jeg vil i den Anledning gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, om der ikke vil være Mulighed for i givet Tilfælde at dispensere herfra, idet vort Land ikke er særlig rigt paa Gynækologer, og der kan være private Klinikker ledet af anerkendte Gynækologer, som uden at modtage offentlig Støtte eller Patienter for offentlig Regning alligevel er af den Karakter, at man med Tryghed kan henvise Patienter dertil og derved benytte sig af de paagældende Kliniklederes Arbejdsevne og Kunnen.

I Lovforslagets § 6 indeholdes Bestemmelser om Straffens Størrelse i Tilfælde af, at Svangerskab afbrydes uden om Lovforslagets Bestemmelser. Der er anført henholdsvis Hæfte i indtil 3 Maaneder og Fængsel indtil 3 Maaneder, altsaa en betydelig Nedsættelse fra det nugældende Hæfte eller Fængsel indtil 2 Aar. Jeg udtaler min Tilfredshed med den humane Tankegang, som de forholdsvise milde Straffebestemmelser er Udtryk for. Men disse milde Straffebestemmelser medfører ganske vist, at det foreslaas, at Sager vedrørende Svangerskabsafbrydelse ikke ubetinget bliver Nævningesager. Jeg vilde have beklaget dette, hvis den nye Retsplejelov, som træder i Kraft den 1. Juli 1937, ikke

indførte Medvirkning af Meddomsmænd. Herved vil altsaa Lægmand ogsaa fremtidig være med ved Bedømmelse af saadanne eventuelt opstaaende Sager.

Ogsaa for Lægerne er Straffebestemmelserne nedsat, medens Straffen for Kvaksalvere er betydeligt højere end for Læger, idet de gamle Straffebestemmelser her opretholdes. Kun i eet Tilfælde er de tidligere Straffebestemmelser for Læger opretholdt, nemlig naar et Svangerskab afbrydes uden Kvindens Samtykke. Det er indlysende, at et saadant groft Overgreb paa et andet Menneske maa straffes haardt.

I den Diskussion, der har fundet Sted om Lovforslaget, har ogsaa § 7 været inddraget. Der indeholdes heri en Bestemmelse om, at den, der ved ulovlig Tvang eller Trusler om økonomisk Tab eller om Forringelse af Stilling i personlig, familie- eller samfundsmæssig Henseende formaar en svanger Kvinde, der ønsker at gennemføre sit Svangerskab, til at lade dette afbryde, kan straffes med Fængsel indtil 2 Aar, og dersom Afbrydelsen foretages af en Person, der ikke er Læge, indtil 4 Aar. Det er i denne Debat blevet fremstillet som et ubilligt Forsøg paa at ramme Familie og paarørende, og til min Forundring har ogsaa Kredse, som plæderer for Kvindens frie Raadighed over sit Legeme, reageret mod denne Paragraf. Et saadant Forsøg som det, der her er Tale om, er dog et meget stærkt Angreb paa denne Kvindes frie Raadighed over sit Legeme, ja, meget mere, det er et Angreb paa Kvindens frie Ret til Moderskab. Om netop de, der staar hende nær og skulde støtte hende i en vanskelig Situation, forsøger at paavirke hende til mod sin Vilje at afbryde Svangerskabet, maa dette betragtes som et Angreb paa Kvindens Moderskabsret. I øvrigt synes det mig, at man i hele den Debat, der er foregaaet, overhovedet ikke har skænket den Tanke, at Kvinden ogsaa har en Ret til at være Moder, Opmærksomhed. Et saadant Forsøg paa at tvinge Kvinden er saa meget mere forargeligt, som det i det overvejende Tal af Tilfælde vil være egoistisk-økonomiske eller hyklerisk-moralske Motiver, som vil være Aarsag til Paavirkningen. Derfor udtaler jeg min Tilfredshed med denne Paragrafs Indhold.

Ogsaa Indholdet af § 9 hilser jeg med Glæde. Derefter kan oprettes de saakaldte Seksualklinikker, hvor der gives rigtig og forsvarlig Vejledning i Seksualhygiejne, og hvor svangre Kvinder kan faa Raad og Vejledning med Hensyn til deres Svangerskab, ikke blot af legemlig Art, men ogsaa med Hensyn til økonomiske Hjælpe midler. Da